

[Thorkil Kristensen.]

ene Side den øjeblikkelige Situation — det er den, der bestemmer de Foranstaltninger, man staar umiddelbart foran —, men man maa paa den anden Side ogsaa betragte de Tendenser, man er inde i; det er jo dem, man skal kende for at vurdere, om den Kurs, man holder, er den rigtige, eller om det er nødvendigt eller ønskeligt at sadle om. Jeg vil derfor gerne sammenfatte de Betragtninger, jeg indtil nu har fremsat, i to Konklusioner, den ene vedrørende den øjeblikkelige Situation, den anden vedrørende Tendensen.

Hvad angaar den øjeblikkelige Situation, kan der ikke være Tvivl om, at vor Stilling er vanskelig. Jeg ved ikke, om man kan sige, at den er alvorlig, men den er vanskelig. Vi staar i betydelige Likviditetsvanskeligheder, ligesom i øvrigt de fleste andre europæiske Lande. Det gør vi, fordi vore Valutabeholdninger er meget begrænsede, og Laanemulighederne er selvfølgelig ogsaa begrænsede. Jeg er helt enig med den højtærede Finansminister i, at vi ikke kan lægge os til at sove i Haabet om, at Marshall-Planen skal blive en Realitet, for derom ved vi intet. Det er ogsaa klart, at Forbruget herhjemme, som jeg sagde for lidt siden, har været større end Produktionen betingede, selv om Forholdet mellem Produktion og Forbrug har forbedret sig ikke helt uvæsentligt i den senere Tid. Jeg kan derfor være enig med den højtærede Handelsminister, naar han et Sted for nylig har sagt, at visse nye Forbrugsbegrænsninger kan være nødvendige. Jeg minder i saa Henseende om Tanken om at erstatte mere Smør med Margarine i Forbruget herhjemme for at spare Valuta. Det vilde ogsaa den afgaaede Regering have gjort, og der skal Regeringen ingen Vanskeligheder møde fra vor Side.

1948 bliver et vanskeligt Aar valuta-mæssigt. Hvordan det stiller sig længere fremover, ved jeg ikke. Her staar den nuværende Regering over for Problemer af lignende Art som dem, vi stod over for i Fjor. Jeg mener, at den nye Regering har Krav paa lige saa megen Imødekommenhed, som vi fik fra andre Partiers Side — og lidt til, for det var ikke store Sager.

Jeg vender mig til det andet Punkt, nemlig til Tendensen, som vi er inde i, og der maa jeg som Konklusion af det, jeg har sagt, fremhæve, at denne Tendens trods alt synes mig at være rigtig. Det tilkommer ikke mig at fælde Dom over den afgaaede Regerings Politik. Det er jo ikke lykkedes os at gennemføre alt, hvad vi havde ønsket

— bl. a. har jeg, som det tidligere er sagt fra denne Talerstol i Dag, ikke faaet alt det gennemført, som jeg gerne vilde have haft paa det finanspolitiske Omraade —, men jeg synes, det er lykkedes for vort Produktionsliv, Arbejdere og Arbejdsgivere i Fællesskab, i denne Periode trods alt at arbejde sig frem i den rigtige Retning. Der er langt igen, vi faar mange Vanskeligheder, men de opbyggende Kræfter har vist, at de er parate til at tage fat, og at de ogsaa har kunnet faa fat under de nuværende Omstændigheder, tyder jo, synes det mig, trods alt paa, at der har været rigtige, gode Linier i den Politik, der har været ført.

Maa jeg med disse Bemærkninger vende mig til Spørgsmaalet om den økonomiske Politik, der skal føres fremover, og de Linier, man der bør følge. Vi ved jo endnu ikke ret meget om, hvad den nye Regering fører i sit Skjold; det vil først de kommende Lovforslag for Alvor vise. Der er fremkommet enkelte Ministerudtalelser, som jeg synes det er værd at fremhæve, fordi de belyser de Tanker, man har vedrørende visse af de fundamentale Punkter. Jeg skal derfor drage dem frem.

Jeg siger til Indledning, at naar Efterspørgselen har været for stor i Forhold til Produktionen — det er jo Grundskaden i vort som i alle Landes Økonomi i Øjeblikket —, saa er det afgørende vigtigt, at man gennem Pengesaningen begrænser Efterspørgselen, men vel at mærke, uden samtidig at hemme Produktionen. Tværtimod, man maa give Produktionen Lov til at arbejde sig frem, saaledes som det er begyndt. Hvad nu Pengesaningen angaar, har den nye Regering erklæret, at den vil den fortsætte med. Det er jeg tilfreds med, men jeg beklager, at Lovgivningen om Udstedelse af korte Statspapirer fik Lov at udløbe den 30. November i Aar uden at blive fornyet med det samme, skønt Forberedelser dertil var truffet allerede i min Tid. Denne Lovgivning har vi haft uafbrudt siden 1943, og den skulde nødvendig faa en væsentlig Afbrydelse. Jeg har nu forstaaet paa Regeringen, at det ikke er dens Tanke at lade denne Lovgivning falde. Det skal derfor ikke være nogen Bebrejdelse, at der gaar nogle Dage, inden den nye Lov kommer. Jeg forstaaer, at man er inde i visse Overvejelser om den Form, man vil give denne Lovgivning i den kommende Tid. Jeg haaber, at disse Overvejelser vil slutte meget hurtigt, og jeg venter, at vi med det allerførste ser Forslag fra den høje Regering om en Genoptagelse af Udstedelsen af saadanne Papirer. Hvis man i højere Grad vil gaa over til at anvende lange Laan ved